

ایران

جشنواره جهانی فیلم فجر می تواند بین المللی شود

جشنواره جهانی ما، توان بین المللی شدن را دارد. زمانی این جشنواره در سطح یک جشنواره «الف» جهانی کار می کرد؛ یکی از بهترین بخش های آن هم بازار فیلم است که بتوانیم رابطه جهانی ایجاد کنیم. باید بازارگان و بخش کننده بیاوریم تا فیلمسازان ما از آنها پخش فیلم یاد بگیرند. ما جزو چند کشوری هستیم که می توانیم فیلم در این تعداد تولید کنیم. فارغ از خوب و بد آن، معتقدم توان تولید فیلم هایی بهتر از این را داریم و می توانیم به جشنواره های آسیایی پهلو بزنیم. مدیران جشنواره ما نیز سال ها تجربه دارند و زیرساخت هم در کشور وجود دارد.

صحبت های امیرشهاب رضویان
فیلمساز و کارگردان سینما با ایرنا

نقل قول

نگاهی انتقادی به حاشیه های یک تاک شوی اینترنتی

کار چالشی و چاله میدانی را خلط نکنیم

فرهنگی را به جامعه منتقل می کند؟ این گزارش تلاش می کند با نگاهی نوو دور از تکرار، ابعاد پنهان و آشکار چنین تصمیمی را بررسی کند؛ از اثرات اجتماعی و خطرات الگوسازی گرفته تا پیامد های بلندمدت برای اعتماد عمومی.

مسأله انتخاب میهمان خطایی کوچک یا تصمیمی راهبردی؟

هر برنامه تاک شو، حتی گفت وگویی ساده، حامل پیام هایی فراتر از آن چیزی است که روی خط دیده می شود. اینکه چه کسی دعوت می شود، چه جایگاهی برای او تعریف و چگونه معرفی می شود، بخشی از سیاست گذاری فرهنگی آن رسانه است. یکی از کارکردهای بنیادین رسانه های عمومی، نقش الگوسازی

(Role Modeling) است. رسانه، به دلیل گستره مخاطبان، نفوذ تاریخی و ادعای انیفای نقش فرهنگی، نسبت به انتخاب میهمانان و چهره ها مسئولیت مضاعفی دارد. هنگامی که فردی با گذشته ای جنجالی یا شهرتی برآمده از خشونت، در قاب رسانه رسمی ظاهر می شود، نوعی «مشروعیت نمادین» به او داده می شود. این مشروعیت نه تنها جایگاه اجتماعی فرد را افزایش می دهد، بلکه پیام پنهانی به مخاطبان به ویژه نوجوانان و جوانان منتقل می کند: اینکه داشتن سابقه ای بحث برانگیز مانع حضور در رسانه نیست و حتی گاهی نوعی امتیاز تبلیغاتی محسوب می شود.

دعوت از فردی که عمده شهرت او بر پایه روایت ها و کلیه هایی از نزاع و خلاف و قدرت نمایی خیابانی شکل گرفته،

• صاحب امتیاز:

خبرگزاری جمهوری اسلامی

• مدیر مسئول:

صادق حسین جابری انصاری

• سردبیر:

هادی خسروشاهین

انتقال هادی مرزبان از آی سی یو به بخش عادی بیمارستان

هادی مرزبان، کارگردان پیشکسوت تئاتر که با بیماری دست و پنجه نرم می کند، روز گذشته تحت عمل جراحی قرار گرفت و امروز به بخش بیماراران عادی بیمارستان منتقل می شود. مرزبان از دو هفته پیش در یکی از بیمارستان های تهران بستری است و تحت عمل جراحی قرار گرفته است. پیگیری ها از نزدیکان این کارگردان تئاتر نشان می دهد خوشبختانه او اکنون هوشیار است و امروز از بخش مراقبت های ویژه به بخش عادی بیمارستان منتقل می شود. **ایرنا**

مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران
• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
• مدیرعامل: علی متقیان
• تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ • نمابر: ۸۸۷۶۱۲۵۴ • ارتباط مردمی: ۰۲۵-۸۸۷۶۰۹۷ • امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰
• پیامک: ۳۰۰۴۵۱۳۱۳ روابط عمومی • صندوق پستی: ۱۵۸۷۵۰۵۲۸۸
• نشانی: تهران خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸ • توزیع: نشر گستر امروز • چاپ: چاپخانه های همشهری
• سازمان آگهی های روزنامه ایران: دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT
• پذیرش سازمان آگهی ها: ۱۸۷۷ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۱۳

ابوالفضل پورعرب با «های کیبی» در سینماها

«های کیبی» به کارگردانی و تهیه کنندگی علی اکبر تقفی از ۱۲ آذرماه در سینماهای سراسر کشور اکران می شود. «های کیبی» یک فیلم کمدی است که با بازی مرتضی عقیلی، ابوالفضل پورعرب و آناهیتا درگاهی ساخته و آماده اکران شده است. در این فیلم مرتضی عقیلی در دو نقش متفاوت بازی کرده است. مهسا کامیابی، مجید ذهبی، حبیب سیفاللهی، شیرزاد ملک آراایی، یوسف صیادی، ارش نوذری و کاظم نوربخش، دیگر بازیگران این فیلم هستند. **ایسنا**

فردی که با سبک گفتار، نوع پوشش، منش رفتاری یا پیشینه اش تداعی کننده فرهنگ لمپنیسم، نزاع خیابانی یا خشونت فیزیکی است رویه روی میلیون ها بیننده قرار می گیرد. این خطر وجود دارد که چنین رفتارهایی در ذهن بخشی از جامعه کم هزینه تر، جذاب تر یا حتی قابل قبول تر جلوه داده شود. برای این نسل محسوب می شود. وقتی رسانه به جای دانشمندان، معلمان، نویسندگان، کارفرینان یا قهرمانان واقعی، فردی را به تصویر می کشد که شهرتش بر پایه ترس، دعوا یا نمایش قدرت شکل گرفته، مخاطب جوان پیام می گیرد که مسیر موفقیت از تلاش، دانش و اخلاق نمی گذرد، بلکه از جنجال و حاشیه سازی می گذرد. این نگاه می تواند ارزش های اجتماعی را در بلندمدت دچار تغییر کند؛ تغییری که بازگرداندنش بسیار دشوار خواهد بود.

رسانه و چالش اعتماد عمومی زخمی که تازه می ماند اعتماد به رسانه سرمایه ای است که با سختی به دست می آید و با کوچک ترین تصمیم نسنجیده، به راحتی از دست می رود. جامعه در سال های اخیر حتی نسبت به عملکرد رسانه رسمی حساس تر شده و هراقدام ناهماهنگ با انتظار عمومی، باعث شکاف بیشتر میان مخاطب و رسانه می شود.

دعوت از چهره ای پرحاشیه، آن هم در قالبی که به جای تحلیل وضع موجود، به نوعی معرفی بدون نقد شبیه بود، برای بخش بزرگی از جامعه این پیام را داشت که رسانه ها درک درستی از حساسیت های اجتماعی ندارند، باز از اصول حرفه ای فاصله گرفته است. کاهش اعتماد، تنها یک مشکل رسانه ای نیست؛ پیامدی اجتماعی دارد. مردم در چنین وضعی بیشتر به سمت رسانه های غیررسمی و شبکه های برون مرزی گرایش پیدا می کنند و این روند در نهایت به تضعیف جریان اطلاع رسانی معتبر در کشور منجر می شود.

روایت سازی ناقص مشکلی که کمتر دیده شد از منظر جامعه شناسی فرهنگی، یکی از پیامد های برجسته این گونه حضورها «عادی سازی خشونت» است. وقتی

مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران
• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
• مدیرعامل: علی متقیان
• تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ • نمابر: ۸۸۷۶۱۲۵۴ • ارتباط مردمی: ۰۲۵-۸۸۷۶۰۹۷ • امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰
• پیامک: ۳۰۰۴۵۱۳۱۳ روابط عمومی • صندوق پستی: ۱۵۸۷۵۰۵۲۸۸
• نشانی: تهران خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸ • توزیع: نشر گستر امروز • چاپ: چاپخانه های همشهری
• سازمان آگهی های روزنامه ایران: دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT
• پذیرش سازمان آگهی ها: ۱۸۷۷ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۱۳

حضرت امیرالمؤمنین (ع): صبر، یاور در هر کاری است.

سخن روز

خالو قنبر در بیمارستان بستری شد

خالو قنبر راستگو، نوازنده نی جفتی و شروه خوان اهل هرمزگان، در بیمارستان بندرعباس بستری شد. استاد قنبر راستگو شروه خوان و نوازنده نی جفتی که به خالو قنبر و قنبر احمد شهرت دارد، شبیه نوازندگی اش در فهرست میراث ناملموس کشور به ثبت ملی رسیده و همچنین ساز جفتی به عنوان یکی از سازهای مهم جنوب، با نام خالو قنبر در حافظه مردمان هرمزگان ثبت شده است. **/ پایگاه اطلاع رسانی موسیقی ایران**

چشم انداز نگران کننده برای آینده رسانه

اگر این اتفاق به الگو تبدیل شود، رسانه در مسیر خطرناکی قرار خواهد گرفت. ممکن است برنامه سازان برای افزایش بازدید به سمت میهمانان پرحاشیه گرایش پیدا کنند. این مسیر، تجربه ای است که در برخی رسانه های خارجی نیز دیده شده و نتیجه آن سقوط کیفیت، زرد شدن محتوا و فاصله گرفتن رسانه از رسالت فرهنگی آن بوده است. ادامه چنین روندی در ایران، می تواند موجب شود رسانه از جایگاه «رسانه عمومی» به سمت «صحنه ای برای جذابیت های سطحی» حرکت کند. این اتفاق نه تنها سطح فرهنگ عمومی را پایین می آورد، بلکه اعتبار رسانه را نیز به شدت کاهش می دهد. حضور چهره ای مانند «هانی کبره» در یک برنامه تاک شویی بیش از آنکه یک خطای موردی باشد، نماد یک مشکل ساختاری در سیاست گذاری فرهنگی رسانه است. رسانه اگر به دنبال ایفای نقش سازنده در جامعه است، باید در انتخاب میهمانان، چهارچوب های اخلاقی و حرفه ای روشن و پراگیره داشته باشد. هر چهره ای که به قاب تلویزیون یا رسانه می آید، به طور ناگفته حامل پیام های تربیتی، فرهنگی و اجتماعی است. اگر این پیام ها به درستی مدیریت نشود، نتیجه آن می تواند تضعیف ارزش های اخلاقی، کاهش اعتماد عمومی و شکل گیری الگوهای اشتباه در میان نسل جوان باشد.

وقتی خشونت تبدیل به نمایش می شود

یکی از خطرات اصلی اعطای تربیون رسانه به چهره های جنجالی، «نمایشی شدن خشونت» است. بسیاری از جوانان و نوجوانان امروز، با صحنه های دعوا، زورآزمایی و قدرت نمایی در فضای مجازی مواجه اند؛ حال اگر همان شخصیت هایی که در این فضا با چنین محتوایی شناخته می شوند به رسانه برسند، معنایش این است که خطوط قرمز فرهنگی تا حد قابل توجهی جابه جا شده است. رسانه ای که به امنیت روانی جامعه باشد، اگر چهره هایی با کارنامه ای بحث برانگیز را بدون چهارچوب انتقادی به مردم معرفی کند، ناخواسته خشونت را از یک رفتار ناپسند به یک «جذابیت رسانه ای» تبدیل می کند. این امر بویژه برای مخاطب جوان می تواند پیام خطرناکی داشته باشد؛ اینکه رفتارهای پرخطر و قانون گریزانه نیز می تواند راهی برای دیده شدن باشد.

بشر

چرا تلویزیون همچنان زیر سایه سریال های قدیمی مانده است

ساعت به وقت نوستالژی

گزارش

علی نعیمی
منتقد سینما

این روزها مرور فهرست پرپینده ترین برنامه های تلویزیون در پاییز، یک واقعیت قدیمی اما آزاردهنده را دوباره یادآوری می کند: باز هم سریال هایی مثل «یوسف پیامبر»، «زیر آسمان شهر»، «مختارنامه»، «اولین شب آرامش» یا حتی «شب های برره» در بازپخش ها بیشتر دیده شده اند تا سریال هایی که تازه و با هزینه های چندصد میلیاری روی آنتن رفته اند. در شبکه ها، زمانی که بازپخش «خانه به دوش» یا «میوه ممنوعه» ساعت ۱۱ صبح دوباره نظر مخاطب را جلب می کند، سریال های جدید شبانه با وجود آن همه تبلیغ و تولید، از جلب اعتماد بیننده عاجزند. وضعیت برای تلویزیون وقتی دردناک تر می شود که در همان زمان، پلتفرم های نمایش خانگی با سریال هایی مثل «تاسیان»، «وحشی»، «زخم کاری» یا «شکارگاه» نه تنها بازار را در دست گرفته اند، بلکه هر قسمت شان ساعت ها درباره شان در شبکه های اجتماعی بحث می شود.

تفاوت این دو دنیا آن قدر جدی شده که دیگر نمی توان به بهانه نوستالژی یا صرفاً تغییر ذائقه مردم از کنار آن گذشت. موضوع، یک شکاف عمیق در کیفیت تولید، ساختار مدیریت و درک مخاطب است.

وقتی امروز مردم ترجیح می دهند برای بار دهم فصل هایی از ساختمان پزشکان را ببینند - یا آن صحنه های ساده و دکورهای محدود اما طنز تیز و رها - نشان می دهد تلویزیون دیگر حتی نمی تواند استانداردهای گذشته خودش را هم بازتولید کند. «مختارنامه» با تولید سنگین و روایت پرکشش خود، هنوز از نظر کیفیت بصری و قوت فیلمنامه از بسیاری از تولیدات تاریخی جدید بهتر است. «اولین شب آرامش» با ملودرامی منسجم و شخصیت هایی باورپذیر، هنوز هم نمونه ای از قصه گویی سالم و دقیق تلویزیونی به حساب می آید. حتی سریال های مناسبی که در رمضان های قدیمی خوراک اصلی خانواده ها بودند - مثل «خانه به دوش»، «صاحب دلان»، «میوه ممنوعه» یا «بزنگاه» - چنان پیوستگی، جذابیت و هویت داشتند که تماشای دوباره شان بعد از یک دهه همچنان لذت دارد. عجیب نیست که مردم به همان ها برمی گردند؛ چون چیز

تازه ای نمی بینند که ارزش جایگزینی داشته باشد. تلویزیون امروز از رقابتی سرسام آور سر برمی آورد. مخاطب در عرض چند ثانیه وارد یک پلنفرم شده و با سریال هایی مواجه می شود که به لحاظ نورپردازی، ریتم تدوین، کیفیت بازیگری و عمق قصه، استاندارد روز دنیا را به او ارائه می کند به قسمت بعد فکر کند. «زخم کاری» با اقتباس هوشمندانه از ادبیات، شخصیت هایی خلق کرده که در فرهنگ یاپ باقی می ماندند. «شکارگاه» با استانداردهای بصری سینمایی ساخته شده و در هر قسمت مخاطب را غافلگیر می کند. این آثار نشان می دهند مشکل تلویزیون «سلیقه مردم» نیست؛ مشکل این است که رقابت را جدی نگرفته و همچنان با راه های قدیمی تلویزیون بر پایه تفکر، صبر و تیم های حرفه ای ساخته می شدند. «مختارنامه» ده سال تحقیق و گزارش پشت خود

تازه ای نمی بینند که ارزش جایگزینی داشته باشد. تلویزیون امروز از رقابتی سرسام آور سر برمی آورد. مخاطب در عرض چند ثانیه وارد یک پلنفرم شده و با سریال هایی مواجه می شود که به لحاظ نورپردازی، ریتم تدوین، کیفیت بازیگری و عمق قصه، استاندارد روز دنیا را به او ارائه می کند به قسمت بعد فکر کند. «زخم کاری» با اقتباس هوشمندانه از ادبیات، شخصیت هایی خلق کرده که در فرهنگ یاپ باقی می ماندند. «شکارگاه» با استانداردهای بصری سینمایی ساخته شده و در هر قسمت مخاطب را غافلگیر می کند. این آثار نشان می دهند مشکل تلویزیون «سلیقه مردم» نیست؛ مشکل این است که رقابت را جدی نگرفته و همچنان با راه های قدیمی تلویزیون بر پایه تفکر، صبر و تیم های حرفه ای ساخته می شدند. «مختارنامه» ده سال تحقیق و گزارش پشت خود

تداوم محبوبیت سریال های قدیمی در واقع یک هشدار روشن است: مردم هنوز تلویزیون را دوست دارند و اگر امروز سریالی ساخته شود که استانداردهای «مختارنامه» یا «شب های برره» یا «اولین شب آرامش» را داشته باشد، همان قدر پرمخاطب خواهد شد. ثابت شده امروز هیچ عادی با تلویزیون ندارند؛ مردم با بی کیفیتی مشکل دارند. تلویزیون او خود را با خواسته های مخاطب امروز هماهنگ کند، اگر

عمق و کیفیت بالا. نوجوانی که «بریکینگ بد»، «گیم آف ترونز»، «Money Heist» یا سریال های کرای و ترکی در دسترس اش هست، چه می تواند با سریالی کنار بیاید که در آن تعلیق ها سطحی است و گره کشایی ها تکراری؟ مخاطب هنوز به نه استاندارد بصری قابل قبول دیده می شود. نسل جدید با سریال های خارجی بزرگ شده؛ سریال هایی که کاستی های فیلمنامه ای را نمی بخشند و با فصل های کوتاه اما پرمحتوا، مخاطب را عادت داده اند به سرعت،

تلویزیون باید واقعیت ساده ای را بپذیرد: برای رقابت با نوستالژی، نمی توان به محتوای کم جان و فوریتی اکتفا کرد. برای شکست دادن خاطره های شیرین، باید کیفیتی ساخت که در حافظه بماند

قصه گویی جسور باشد، اگر به نویسنده اجازه تخیل بدهد و از نیروی خلاق حمایت کند نماشاگرها پای تلویزیون خواهند نشست. برای شکست دادن خاطره های شیرین، باید کیفیتی ساخت که در حافظه بماند. اگر نه، مردم همچنان به همان سریال های قدیمی پناه می برند؛ زیرا در میان انبوه آثار جدیدی که «می خواهند سریال باشند»، هنوز همان سریال های قدیمی هستند که «واقعاً سریال اند».